

Arrest

nr. 99 922 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 februari 2012 legde verzoeker samen met zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 14 maart 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner.

1.3. Op 5 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoeker betekend op 19 oktober 2012.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.03.2012 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: B.N.

Nationaliteit: Kenyaans

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Verklaringen op eer door derden: aangezien dit verklaringen op eer betreffen die niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze verklaringen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de stabiele en duurzame relatie.

- Foto's dd 18.04.2010, 07.07.2010, 01.10.2010, 02.10.2010, 19.12.2010, 24.12.2010, 24.01.2011, 24.12.2011- op basis van acht foto's is niet afdoende aangetoond dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen en dat ze voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen 45 dagen of meer bedragen. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat op basis van 8 foto's de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie bewezen is.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 en wordt het recht op verblijf daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel voert verzoeker aan *“schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuurd en zoals vervat in artikel 2 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending van de zorgvuldigheidsverplichting en de het redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(...) De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

(...)

Verzoeker kan zich echter geenszins vinden in deze motivering, omwille van de volgende redenen.

De bestreden beslissing maakt enkel melding van verklaringen op eer van derden en foto's die door verzoeker werden voorgelegd om zijn duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Dit zijn echter niet alle bewijzen die op 14 maart 2012 bij de aanvraag van de verblijfskaart werden voorgelegd.

Zoals blijkt uit het administratief dossier, legde verzoeker bij zijn aanvraag immers ook een huurcontract voor van een appartement in de [...]straat 38 te Borgerhout (zie stuk 2). Dit contract staat op naam van zowel verzoeker als zijn partner, de heer [V.], en werden door hen beiden ondertekend. De huurovereenkomst werd gesloten voor 1 jaar, en trad in werking op 1 oktober 2010.

Dit huurcontract toont op sluitende wijze aan dat verzoeker en zijn partner wel degelijk een stabiele en duurzame relatie hebben. Zoals blijkt uit het contract, woont het koppel immers minstens een jaar (en in

realiteit veel langer) samen, waardoor aan de vereiste vervat in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet voldaan is. In de praktijk bleef het koppel zelfs tot 30 juni 2012 in het appartement in de [...]straat wonen, waarna ze samen naar de [...]straat 46/1, 2018 Antwerpen verhuisden, hetgeen verzoekers' huidige adres vormt.

Verzoeker legde bij de aanvraag dus een huurcontract op zijn naam en deze van zijn partner voor. Verwerende partij rept echter met geen woord over dit cruciale bewijselement, en besloot ten onrechte dat verzoeker en zijn partner geen duurzame en stabiele relatie hebben. Hierdoor schendt verwerende partij om te beginnen de motiveringsplicht. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde zaken in een dossier en niet met andere fundamentele elementen is niet afdoende. Door het voorgelegde huurcontract in de bestreden beslissing dood te zwijgen, negeert verwerende partij een essentieel element in haar motivering, en kan deze motivering de beslissing bijgevolg niet schragen.

Daarnaast schond verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht doordat zulke voorbarige conclusies werden getrokken, zonder rekening te houden met alle voorgelegde documenten. Verwerende partij ging bij het nemen van de beslissing overduidelijk onzorgvuldig te werk.

Tot slot werd ook het redelijkheidsbeginsel geschonden, doordat de bestreden beslissing de redelijkheidstoets niet kan doorstaan. Zoals hiervoor werd aangetoond, besloot verwerende partij immers op onredelijke wijze dat verzoekers' duurzame en stabiele relatie met de heer Vanhee onwaarschijnlijk is.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden. (...)”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

“(...) verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verwijt de verwerende partij enkel rekening gehouden te hebben met de verklaringen op eer en met de foto's, terwijl hij bij zijn aanvraag ook een huurcontract, dat op 1 oktober 2010 in werking trad en dat zowel op zijn naam als op die van zijn partner staat, voorlegde. Volgens hem toont dat huurcontract aan dat hij en zijn partner wel degelijk een stabiele relatie hebben sinds één jaar.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd als partner duurzame relatie, het volgende bepaalt:

(...)

Het komt aan verzoeker toe, in zijn hoedanigheid van vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen, om met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

Uit nazicht van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van 14 maart 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning d.d. 29 februari 2012 voorlegde. Vervolgens maakte hij op 13 juni 2012 de volgende documenten over:

- Belastingaangifte van mevr. [V.J.]
- Verzekeringsattest
- Huurovereenkomst van 20 augustus 2010, op naam van verzoeker en mevrouw [V.J.]
- Verklaringen van derden
- Foto's

In de bestreden beslissing wordt er geantwoord op de verklaringen op eer en op de voorgelegde foto's. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker die motivering niet betwist.

Verzoeker is van oordeel dat er ook gemotiveerd diende te worden m.b.t. het huurcontract, dat op 1 oktober 2010 in werking trad en dat zowel op zijn naam als op die van zijn partner staat. Volgens hem toont dat huurcontract aan dat hij en zijn partner sinds één jaar een stabiele relatie hebben.

De verwerende partij merkt op dat het huurcontract, dateert van 20 augustus 2010 en dat de aanvraag dateert van 14 maart 2012. Het enige wat uit dit huurcontract derhalve kan worden afgeleid is dat verzoeker en zijn partner elkaar 1 jaar en 7 maanden kenden voorafgaand aan de aanvraag. Echter, zoals duidelijk blijkt uit boven geciteerde wetsbepaling, diende verzoeker aan te tonen dat hij en zijn partner een relatie hebben van tenminste twee jaar, dat ze elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat ze een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het huurcontract blijkt dat het is ingegaan op 1 oktober 2010 en zou beëindigen op 30 september 2011, doch hieruit blijkt geenszins dat verzoekers één jaar ononderbroken zouden hebben samengeleefd. Het ondertekenen van een huurovereenkomst toont niet aan dat verzoeker en zijn partner ook effectief hebben samengewoond. Daar een huurovereenkomst op zich geen enkel bewijs levert van een duurzame relatie, toont verzoeker geenszins aan welk belang zij zou hebben bij het uiten van die kritiek,

daar zij nalaat aan te tonen dat het opnemen van de huurovereenkomst tot een andere beslissing zou hebben geleid. In de bestreden beslissing werd logischerwijze enkel ingegaan op de foto's en op de verklaringen, nu die documenten betrekking kunnen hebben op de duurzaamheid van de relatie. Een schending van de motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker de redenen, op grond waarvan de beslissing werd genomen, afdoende kent. Het enig middel is ongegrond.(...)”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belg.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

2.5. Kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met en te motiveren aangaande het door hem ter ondersteuning van zijn in punt 1.2. bedoelde aanvraag neergelegde huurcontract.

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart de volgende stukken heeft bijgebracht als bewijs van zijn stabiele en duurzame relatie met de heer J. V.:

- een aanslagbiljet personenbelasting van J. V., gedateerd op 14 december 2011;
- een attest van sociaal verzekerde van verzoeker, waaruit blijkt dat hij verzekerd is van 13 maart 2012 t.e.m. 31 december 2013;
- een huurovereenkomst met een geldigheidsduur van één jaar, namelijk van 1 oktober 2010 t.e.m. 30 september 2011, afgesloten door verzoeker en J. V. op 20 augustus 2010;
- verklaringen betreffende de relatie tussen verzoeker en J. V., opgesteld door verzoeker, J. V. en derden;

- negen foto's die genomen zouden zijn tussen februari en december 2010.

2.7. De Raad stelt samen met verzoeker vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding enkel de voorgelegde verklaringen op eer en foto's in ogenschouw heeft genomen, doch geen rekening gehouden heeft met en nagelaten heeft te motiveren aangaande de huurovereenkomst die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd en waarvan hij meende dat deze mede het bewijs vormde van het duurzame en stabiele karakter van zijn relatie.

2.8. In haar nota betwist verwerende partij niet dat verzoeker de voormelde huurovereenkomst heeft neergelegd doch zij minimaliseert de waarde van deze huurovereenkomst. Verwerende partij verwoordt het als volgt: *"Verzoeker is van oordeel dat er ook gemotiveerd diende te worden m.b.t. het huurcontract, dat op 1 oktober 2010 in werking trad en dat zowel op zijn naam als op die van zijn partner staat. Volgens hem toont dat huurcontract aan dat hij en zijn partner sinds één jaar een stabiele relatie hebben. De verwerende partij merkt op dat het huurcontract, dateert van 20 augustus 2010 en dat de aanvraag dateert van 14 maart 2012. Het enige wat uit dit huurcontract derhalve kan worden afgeleid is dat verzoeker en zijn partner elkaar 1 jaar en 7 maanden kenden voorafgaand aan de aanvraag. Echter, zoals duidelijk blijkt uit boven geciteerde wetsbepaling, diende verzoeker aan te tonen dat hij en zijn partner een relatie hebben van tenminste twee jaar, dat ze elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat ze een gemeenschappelijk kind hebben. Uit het huurcontract blijkt dat het is ingegaan op 1 oktober 2010 en zou beëindigen op 30 september 2011, doch hieruit blijkt geenszins dat verzoekers één jaar ononderbroken zouden hebben samengeleefd. Het ondertekenen van een huurovereenkomst toont niet aan dat verzoeker en zijn partner ook effectief hebben samengewoond. Daar een huurovereenkomst op zich geen enkel bewijs levert van een duurzame relatie, toont verzoeker geenszins aan welk belang zij zou hebben bij het uiten van die kritiek, daar zij nalaat aan te tonen dat het opnemen van de huurovereenkomst tot een andere beslissing zou hebben geleid. In de bestreden beslissing werd logischerwijze enkel ingegaan op de foto's en op de verklaringen, nu die documenten betrekking kunnen hebben op de duurzaamheid van de relatie."*

2.9 Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat het duurzame en stabiele karakter van de relatie kan worden aangetoond door het bewijs dat de partners gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag in België of in een ander land hebben samengewoond.

2.10. In casu dateert de in punt 1.2. bedoelde aanvraag van 14 maart 2012 en verzoeker maakt een huurovereenkomst over, afgesloten door verzoeker en zijn partner op 20 augustus 2010, waarbij de huurovereenkomst ingaat op 1 oktober 2010 en geldig is tot 30 september 2011. Dit vormt derhalve minstens een begin van bewijs dat verzoeker minstens een jaar voorafgaand aan de aanvraag met zijn partner heeft samengewoond.

2.11. Het kwam de verwerende partij dan ook toe hiermee rekening te houden en dienaangaande te motiveren, quod non.

2.12. Verwerende partij minimaliseert zoals reeds gezegd de waarde van deze huurovereenkomst en is van oordeel dat deze niet aantoonde dat verzoeker en zijn partner ook effectief hebben samengewoond. Het kwam echter de verwerende partij toe dit te laten verifiëren in de praktijk, quod non. Alleszins betreft het betoog van verwerende partij een a posteriori-motivering van de bestreden beslissing waarmee geen rekening kan gehouden worden.

2.13. Wanneer een vreemdeling een verblijfsrecht vraagt en hij daartoe stukken neerlegt waarvan hij meent dat deze het bewijs inhouden van het gevraagde recht op verblijf, komt het de gemachtigde toe om al deze stukken in zijn overweging te betrekken en dienaangaande te motiveren. De redenering van de verwerende partij volgen zou betekenen dat het de gemachtigde vrijstaat om sommige stukken te veronachtzamen omdat hij deze niet relevant vindt, zonder dat hij de aanvrager op de hoogte brengt van de redenen waarom hij deze niet relevant vindt.

2.14. Verzoeker kan aldus gevolgd worden waar hij stelt dat een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht voorligt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Er is geen noodzaak het overblijvende onderdeel van het middel te onderzoeken daar de eventuele gegrondheid ervan niet tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing aanleiding kan geven.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA